

ПОКАРАННЯ ЗА ЗЛОЧИНИ, ЯКІ ПОСЯГАЮТЬ НА ПОРЯДОК ВИКОНАННЯ СУДОВОГО РІШЕННЯ

БОГОНЮК Галина Іванівна - аспірант кафедри кримінально-правових дисциплін
Львівського державного університету внутрішніх справ

Вьясняются виды наказаний за совершение преступлений, посягающие на порядок исполнения судебного решения; определяется степень тяжести соответствующих посягательств; устанавливается, насколько обоснованно определены границы наказаний; исследуются случаи освобождения от уголовной ответственности, а также освобождение от отбывания наказания лиц, совершивших преступления, посягающие на порядок исполнения судебного решения.

Ключові слова: покарання, санкція, кримінальна відповідальність, невиконання судового рішення.

Постановка проблеми

Одне із завдань КК України полягає в тому, щоб знати, в якій кількості та якості повинно бути призначене покарання за відповідний злочин [1, с. 512]. Аналіз караності злочинів, які посягають на порядок виконання судового рішення надасть змогу дослідити міри покарань за вчинення зазначених злочинів, закономірність їх використання законодавцем, а також зіставити з тими нормами Загальної частини КК України, які встановлюють загальні правила призначення покарання, що стосуються звільнення від кримінальної відповідальності чи звільнення від покарання або його відбування.

Стан дослідження

У теорії кримінального права дослідженню питання призначення покарання за злочини, які посягають на порядок ви-

конання судового рішення не приділяли достатньої уваги. Аналіз положень чинного кримінального законодавства України, в частині з'ясування відповідальності за аналізовані посягання, став об'єктом розгляду лише поодиноких авторів. Так, зокрема, одні науковці здійснили аналіз санкцій статей, які передбачають кримінальну відповідальність за ухилення від відбування покарання за вчинення злочинів, передбачених ст. ст. 388, 389, 390 та 393 КК України [2], інші – порушення режиму відбування покарання у виді позбавлення волі [3]. На рівні дисертаційного дослідження цю проблему частково розглядали такі вчені, як О. М. Сокурєнко [4], В. А. Головчук [5].

Проте у кримінально-правовій літературі не встановлювалось, наскільки обґрунтовано визначені межі покарань за вчинення злочинів, які посягають на порядок виконання судового рішення, а також не аналізувалася доцільність чи недоцільність заходів звільнення від відбування покарання за вчинення аналізованих посягань.

Тому основними завданнями цієї статті є з'ясування видів покарань за вчинення досліджуваних злочинів, а також визначення прогалин та протиріч, які існують між санкціями статей КК України в цій частині.

Виклад основних положень

Аналіз покарання за злочини, які посягають на порядок виконання судового рішення, включає розкриття питання

з'ясування видів і розмірів покарань, які передбачені у КК України, а також призначення покарання (застосування санкцій). Аналіз санкцій та їх застосування перебувають у нерозривному взаємозв'язку, оскільки санкція відповідної статті виступає своєрідним орієнтиром при призначенні судом покарання.

З'ясування питання, що стосується покарання за злочини, які посягають на порядок виконання судового рішення, необхідно досліджувати у кілька етапів:

1) визначити ступінь тяжкості злочинів, які посягають на порядок судового рішення;

2) з'ясувати види покарань за вчинення досліджуваних злочинів;

3) встановити, наскільки обґрунтовано визначені межі покарань;

4) з'ясувати, чи застосовується судами стосовно аналізованих злочинів звільнення від кримінальної відповідальності, а також звільнення від відбування покарання.

З аналізу санкцій, які передбачають відповідальність за невиконання судового рішення, та з урахуванням положень ст. 12 КК України, випливає, що за ступенем суспільної небезпеки такі посягання є злочинами невеликої тяжкості (ч. 1 ст. 388, ст. 389, ч. 2 ст. 390 КК України), середньої тяжкості (ч. 1, 2 ст. 382, ч. 2 ст. 388, ч. 1, 3 ст. 390 КК України), тяжкими (ч. 3, 4 ст. 382 КК України). Натомість, таких видів невиконання судового рішення, які б самі собою становили особливо тяжкий злочин, КК України не передбачає. Як бачимо, злочини, які посягають на порядок виконання судового рішення, є різноманітними за ступенем суспільної небезпечності, що й отримало вираження у видах та розмірах покарань, які закріплені в санкціях.

У подальшому необхідно з'ясувати, які види покарань передбачені за аналізовані суспільно-небезпечні діяння. Так, законодавець до осіб, які вчинили злочини, що посягають на порядок виконання судового рішення, передбачає такі види покарань, як штраф (ч.1, 2 ст.382, ст. 388 КК України), позбавлення права обіймати певні посади або займатися певною діяльністю (ч. 2, 3, 4 ст. 382, ст.388 КК України), виправні робо-

ти (ч.1 ст. 388, ч.1 ст.389 КК України), арешт (ч. 2 ст. 389 КК України), обмеження волі (ч.1 ст. 388, ст. 389, ч. 2 ст. 390 КК України), позбавлення волі на певний строк (ст. 382, ч. 2 ст. 388 КК України).

Також аналіз санкцій відповідних статей показав, що законодавець до осіб, які визнані винними у вчиненні відповідних посягань, передбачає можливість застосування декількох покарань одночасно, а саме: позбавлення волі з позбавленням права обіймати певні посади чи займатися певною діяльністю (ч. 2, 3, 4 ст. 382, ч. 2 ст. 388 КК України); обмеження волі з позбавленням права обіймати певні посади чи займатися певною діяльністю (ч. 1 ст. 388 КК України).

Наступним важливим етапом оцінки ефективності санкції є встановлення, наскільки обґрунтовано визначені межі покарань за злочини, які посягають на порядок виконання судового рішення. Насамперед, зупинимося на аналізі санкції статті 382 КК України. Можна стверджувати, що певні неточності простежуються у встановленні санкцій за злочини, які передбачені ч. 1 та ч. 2 ст. 382 КК України. Зокрема, за невиконання судового рішення, вчиненого загальним суб'єктом, як одне із альтернативних видів покарання, передбачено штраф у розмірі від п'ятисот до однієї тисячі неоподатковуваних мінімумів доходів громадян. Натомість, за вчинення тих же дій службовою особою (ч. 2 ст. 382 КК України), передбачений штраф від семисот п'ятдесяти до однієї тисячі неоподатковуваних мінімумів доходів громадян. Як бачимо, в обох частинах статті передбачена однакова міра максимального покарання у розмірі однієї тисячі н.м.д.г. Такий стан речей не є виправданим, оскільки вчинення злочину, передбаченого ч. 2 ст. 382 КК України, спеціальним суб'єктом є більш суспільно-небезпечним, аніж вчинення того ж посягання загальним суб'єктом. Відповідно і розмір покарання повинен це відображати. У цьому випадку можливі два шляхи для усунення цієї законодавчої непослідовності: перший – знизити максимальну міру покарання до семисот п'ятдесяти н.м.д.г. за злочин, передбачений ч. 1 ст. 382 КК

України, і другий – збільшити розмір покарання за вчинення злочину, передбаченого ч. 2 ст. 382 (від однієї тисячі до двох тисяч н.м.д.г.) КК України.

Окрім того, частиною 2 ст. 382 КК України як альтернативне покарання передбачене позбавлення волі на строк до п'яти років з позбавленням права обіймати певні посади чи займатися певною діяльністю на строк до трьох років. Натомість, ч. 3 ст. 382 КК України передбачене покарання у виді позбавлення волі на строк від трьох до восьми років з позбавленням права обіймати певні посади або займатися певною діяльністю на строк до трьох років, якщо невиконання рішення суду вчинене службовою особою, яка займає відповідальне чи особливо відповідальне становище, або особою, раніше судимою за злочин, передбачений цією статтею, або якщо вони заподіяли істотну шкоду, що вказує на більш високий ступінь його суспільної небезпеки. Така ж міра покарання передбачена і в ч. 4 ст. 382 за умисне невиконання службовою особою рішення Європейського суду з прав людини. Якщо порівнювати санкції ч. 2 та ч. 3, 4 ст. 382 КК України, то виходить, що суд за невиконання судового рішення службовою особою може призначити більш суворе покарання, ніж вчинення цього ж злочину службовою особою, яка займає відповідальне становище, а також яке заподіяло істотну шкоду (ч. 3 ст. 382). Звідси випливає, що за менш суспільно небезпечне діяння судом може бути призначено суворіше покарання, і навпаки, що засвідчує те, що аналізовані санкції побудовані із суттєвим порушенням законів юридичної логіки та законодавчої техніки. У теорії кримінального права С. І. Дементев з цього приводу влучно зазначає, що таким чином порушуються давно вироблені правила, відповідно до яких конструкція санкцій у статтях, які мають кілька частин, повинна бути побудована таким чином, щоб мінімальний рівень санкції частини статті, яка посилює покарання, не повинен заходити за максимальний рівень покарання, яке передбачене за менш суспільно небезпечне діяння [6, с. 32].

У подальшому необхідно проаналізувати санкції статті, яка передбачає відповідальність за ухилення від покарання, не пов'язаного з позбавленням волі (ст. 389 КК України). Так, ч. 1 ст. 389 КК України за ухилення від сплати штрафу або позбавлення права обіймати певні посади чи займатися певною діяльністю передбачена відповідальність у виді виправних робіт на строк до двох років або обмеженням волі на той самий строк. Натомість, ч. 2 ст. 389 КК України передбачене покарання у виді арешту на строк до шести місяців або обмеженням волі на строк до трьох років. Слід зазначити, що порівняння ступеня суспільної небезпечності діянь, передбачених частинами 1 і 2 ст. 389 КК України, свідчить про те, що законодавець в цілому правильно визначив відмінності в їх караності. У свою чергу, слід звернути увагу на одну законодавчу суперечність. У п. 2 ч. 5 ст. 53 КК України вказується, що «у разі несплати штрафу в розмірі понад три тисячі неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, призначеного як основне покарання, та відсутності підстав для розстрочки його виплати суд замінює несплачену суму штрафу покаранням у виді позбавлення волі із розрахунку один день позбавлення волі за вісім неоподатковуваних мінімумів доходів громадян». З вищевказаного можна зробити висновок, що свідоме ухилення від сплати штрафу, яке передбачене ч. 1 ст. 389 КК отримало менш суворі правові наслідки (виправні роботи або обмеження волі), ніж неможливість його сплати, яка має об'єктивний характер, і як наслідок, тягне заміну штрафу покаранням у виді позбавлення волі.

Слід зазначити, що у п. 1 ч. 2 ст. 53 КК України вказується, що у разі несплати штрафу в розмірі не більше трьох тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян та відсутності підстав для розстрочки його виплати суд замінює несплачену суму штрафу покаранням у виді громадських робіт. Видається, що така позиція законодавця є непослідовною, оскільки несплата штрафу в розмірі уже понад три тисячі неоподатковуваних мінімумів доходів громадян тягне за собою найбільш суворі кри-

мінально-правові наслідки (позбавлення волі) у порівнянні із виконанням громадських робіт.

На підставі вищевказаного, постає питання про шляхи усунення вказаної законодавчої суперечності. У кримінально-правовій літературі пропонують два шляхи вирішення відповідної проблеми. Зокрема, вказується, що «санкція за ухилення від сплати штрафу має бути посилена настільки, щоб бути більш суворою за строки позбавлення волі, встановлені у пунктах 1, 2 і 3 ч. 5 ст. 53 КК України, або ж положення цієї частини мають бути викладені таким чином, щоб передбачені в ній правові наслідки не були суворішими за встановлені у санкції ч. 1 ст. 389 КК України» [2, с. 148]. Видається, що зміна санкції статті, яка передбачає відповідальність за ухилення від сплати штрафу у бік посилення кримінальної відповідальності є неприйнятною, оскільки вона прирівнюватиметься до санкції статті, яка передбачає відповідальність за самовільне залишення місця обмеження волі або ж неповернення до місця відбування покарання особи, засудженої до позбавлення волі. Таким чином, більш вдалим буде внесення змін до ч. 5 ст. 53 КК України, а саме: у разі несплати штрафу в розмірі понад три тисячі неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, суд замінює несплачену суму штрафу покаранням у виді обмеження волі.

У подальшому необхідно проаналізувати санкцію статті, яка передбачає відповідальність за незаконні дії щодо майна, на яке накладено арешт, заставленого майна або майна, яке описано чи підлягає конфіскації (ст. 389 КК України). З аналізу санкцій частин 1 і 2 ст. 389 КК України випливає, що ухилення від покарань, не пов'язаних з позбавленням волі, є злочинами невеликої тяжкості. Натомість, приховування майна, яке підлягає конфіскації за рішенням суду, що набрало законної сили відповідно до ч. 2 ст. 388 КК України становить злочин середньої тяжкості. Звідси випливає, що приховування конфіскованого майна перевищує за ступенем суспільної небезпеки ухилення від сплати штрафу або позбавлення права обіймати певні посади

чи займатися певною діяльністю, ухилення від виконання громадських чи виправних робіт. У кримінально-правовій літературі з цього приводу вказують, що «поясненням такому законодавчому рішенню вочевидь слугує те, що конфіскація майна відповідно до ст. 51 КК України визнається найбільш суворим видом покарання з-поміж тих, що не пов'язані з позбавленням (у тому числі й обмеженням) волі» [2, с. 148]. Погоджуючись із вищевказаною позицією, відзначимо також і те, що відповідний вид покарання є ефективним засобом протидії злочинності, оскільки таким чином посилюється каральна та виховна можливість покарання, а також обмежуються ті конституційні права, які впливають на свідомість засудженого, що, безумовно, виступатиме стримуючим фактором від вчинення відповідного злочину. Таким чином, видається, що рішення законодавця про віднесення розтрата, відчуження, приховування, підміни, пошкодження, знищення майна, яке підлягає конфіскації (ч. 2 ст. 388 КК України) до категорії більш суспільно-небезпечних злочинів, ніж ухилення від відбування інших видів покарання, не пов'язаних з позбавленням волі (ст. 389 КК України), слід вважати обґрунтованим.

Аналіз судової практики також показав, що щодо злочинів, які посягають на порядок виконання судового рішення, відомі випадки звільнення від кримінальної відповідальності та закриття кримінального провадження внаслідок акта амністії, що усуває застосування покарання за вчинене діяння (ч. 2 ст. 382 КК України [7]), а також незастосування покарання на підставі ч. 3 ст. 60 та ч. 3 ст. 61 КК України [8]. Як приклад, наведемо вирок Орджонікідзевського районного суду міста Маріуполя Донецької області. Так, винну було засудженою за ст. 185 ч.1 КК України до покарання у вигляді громадських робіт строком на 80 годин, та поставлено на облік до кримінально – виконавчої інспекції, де їй були роз'яснені порядок та умови відбування покарання у вигляді громадських робіт, відібрано підписку про те, що в разі ухилення від відбування покарання, вона може бути притягнута до кримінальної від-

повідальності за ознаками злочину, передбаченого ч. 2 ст. 389 КК України, Однак, підсудна без поважних причин до виконання громадських робіт не приступила, тим самим скоїла ухилення від відбування покарання. Їй було винесено попередження про порушення порядку та умов відбуття покарання у вигляді громадських робіт, повторно роз'яснено порядок та умови відбування покарання у вигляді громадських робіт. Однак у встановлений строк до ЖКП «Азовжитлокомплекс» не з'явилась без поважних причин з метою ухилення від відбуття призначеного судом покарання.

Таким чином, суд прийняв рішення визнати винною у скоєнні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 389 КК України, без призначення покарання [8]. Слід зазначити, що санкцією ч. 2 ст. 389 КК України передбачено покарання у вигляді арешту на строк до шести місяців або обмеження волі на строк до трьох років. Відповідно до положень ст.ст. 60, 61 КК України, арешт не застосовується до осіб у віці до шістнадцяти років, вагітних жінок та жінок, які мають дітей у віці до семи років. Обмеження волі не застосовується до неповнолітніх, вагітних жінок та жінок, які мають дітей у віці до чотирнадцяти років. З урахуванням наведеного суд вважав, що при засудженні вказаної особи за ч. 2 ст. 389 КК України, суд не має можливості призначити їй покарання у вигляді арешту або обмеження волі та застосувати ч. 4 ст. 70 КК України, оскільки обвинувачена має на утриманні малолітню дитину.

Від розміру санкцій залежить також застосування інституту звільнення від відбування покарання. Відповідно до ч. 4 ст. 74 КК України особа, яка вчинила злочин невеликої або середньої тяжкості, може бути за вироком суду звільнена від покарання, якщо буде визнано, що з урахуванням бездоганної поведінки і сумлінного ставлення до праці цю особу на час розгляду справи в суді не можна вважати суспільно небезпечною. Аналіз практики показав, що у 24 % випадках суди звільняють осіб за вчинення злочинів, які посягають на порядок виконання судового рішення, від покарання з

випробуванням у відповідності до ст.75 КК України.

У свою чергу, аналіз санкцій КК України показав, що звільнення від відбування покарання з випробуванням можливе щодо осіб, які вчинили злочини передбачені ч. 1, 2 ст. 382, ст. 388, ст. 389, ст. 390 КК України. Аналіз судової практики засвідчує, що суди можуть звільняти від кримінального покарання з випробуванням за вчинення злочину, передбаченого ч. 3 ст. 382 КК України, де санкція статті передбачає покарання у виді позбавлення волі на строк від трьох до восьми років з позбавленням права обіймати певні посади або займатися певною діяльністю на строк до трьох років, що свідчить про те, що відповідне посягання необхідно відносити до тяжких злочинів.

Аналіз судової практики показав, що у 50% випадках суди звільняють осіб, які вчинили злочин, передбачений ч. 3 ст. 382 КК України від кримінального покарання з випробуванням. Однак опрацювання вироків дає підстави для висновку, що відповідні рішення судів є справедливими та базуються на чинному кримінальному законодавстві. Для прикладу наведемо вирок Заліщицького районного суду Тернопільської області, який розглянув позов прокурора в інтересах держави в особі Пенсійного фонду України, до товариства з обмеженою відповідальністю «Оскар», про стягнення заборгованості по сплаті страхових внесків та штрафних санкцій в сумі 26094,15 грн. Суд позовні вимоги повністю задовольнив і зобов'язав «ТЗОВ «Оскар» сплатити 26094,15 грн. заборгованості зі сплати страхових внесків на загальнообов'язкове державне пенсійне страхування. Після чого ТЗОВ «Оскар» добровільно не перерахувало зазначені кошти.

З метою стягнення заборгованості по сплаті страхових внесків, штрафних санкцій, пені з ТЗОВ «Оскар» та примусового виконання вищезазначеної постанови, суд Тернопільської області виніс виконавчий лист, який було направлено у ДВС Заліщицького районного управління юстиції. На виконання виконавчих листів Тернопільського окружного адміністративного суду начальником відділу державної ви-

конавчої служби Заліщицького районного управління юстиції було накладено арешт на все майно, що належить ТЗОВ «Оскар». Акт опису та арешту майна було вручено бухгалтеру ТЗОВ «Оскар».

Проте остання, будучи службовою особою, знаючи про необхідність виконання зазначених судових рішень, з грошових коштів, що надійшли в касу ТЗОВ «Оскар», не спрямувала їх на погашення боргу перед Пенсійним фондом України, а використала на господарські потреби ТЗОВ «Оскар». Внаслідок невиконання постанов суду, які набрали законної сили, державним інтересам в особі Пенсійного фонду України, управління Пенсійного фонду в Заліщицькому районі завдано істотну шкоду в сумі 245451, 38 грн. Дії винної кваліфіковано за ч. 3 ст. 382 КК України за ознаками умисного невиконання постанови суду службовою особою, що набрали законної сили, та заподіяло істотної шкоди державним інтересам [9]. Суд, обираючи підсудній міру покарання, враховує ступінь суспільної небезпеки скоєного злочину, характеристику особи підсудного, а також обставини, які пом'якшують та обтяжують покарання. Відповідно до ст. 75 КК України суд прийшов до переконання, що підсудну необхідно звільнити від відбування покарання з випробуванням, встановивши іспитовий строк один рік із позбавленням права займати посади головного бухгалтера строком один рік.

Видається, таке рішення суду можна назвати справедливим, оскільки, по-перше, формально воно не суперечить чинному законодавству, по-друге, призначаючи міру покарання, суд врахував, що винна особа вперше притягується до кримінальної відповідальності, є інвалідом III групи. Окрім того, до обставин, які пом'якшують покарання, суд відніс визнання нею вини, її щире каяття, активне сприяння розкриттю злочину та обставини, які характеризують особу винної. Натомість, обставин, які обтяжують покарання, суд не вбачав.

Висновки

Таким чином, аналіз практики призначення покарання за злочини, які посягають

на порядок виконання судового рішення, дозволяє зробити наступні висновки:

- не повністю витримується логіка застосування окремих видів покарання за вчинення відповідних посягань, оскільки є невідповідності між санкціями статей Особливої частини. Зокрема, не враховується співвідношення ступенів суворості окремих видів покарань (ч. 1 та ч. 2 ст. 382; ч. 2 та ч. 3 ст. 382 КК України), у зв'язку з чим за менш суспільно-небезпечне діяння судом може бути призначено суворіше покарання, і навпаки;

- суди, в окремих випадках, без достатніх підстав призначають більш м'яке покарання або не призначають додаткового покарання у виді позбавлення права обіймати певні посади або займатися певною діяльністю чи звільняють від кримінального покарання з випробуванням та, як видається, штучно знижують ступінь тяжкості вчинених посягань.

Література

1. Філей Ю.В. Побудова кримінально-правових санкцій з урахуванням повторності злочинів / Ю.В. Філей // Теоретичні та прикладні проблеми кримінального права України: матеріали міжнар. наук.-практ. конф., м.Луганськ, 20-21 травн. 2011 р. / редкол.: Г.Є. Болдарь, А.О. Данилевський, О.О. Дудоров та ін.; МВС України, Луган. держ. ун-т внутр. справ ім. Е.О. Дідоренка. – Луганськ: РВВ ЛДУВС ім. Е.О. Дідоренка, 2011. – С.512-515.

2. Чернозуб Л.В. Деякі питання караності ухилення від відбування покарання / Л. В. Чернозуб // Збірник наукових праць Харківського національного педагогічного університету імені Г. С. Сковороди «ПРАВО». – Випуск 19 – 2012 р. – С.148 – 153.

3. Плужнік О.І. Про вдосконалення санкцій у злочинах, що посягають на режим відбування покарання у вигляді позбавлення волі // Науковий вісник Дніпропетровського юридичного інституту МВС. – 2001. – № 2. – С. 79-87.

4. Сокурєнко О. М. Кримінальна відповідальність за ухилення від відбування покарання у виді обмеження волі та у виді позбавлення волі: автореф. дис. ... канд. юрид.

АНОТАЦІЯ

З'ясовуються види покарань за вчинення злочинів, які посягають на порядок виконання судового рішення; визначається ступінь тяжкості відповідних посягань; встановлюється, наскільки обґрунтовано визначені межі покарань; досліджуються випадки звільнення від кримінальної відповідальності, а також звільнення від відбування покарання осіб, які вчинили злочини, що посягають на порядок виконання судового рішення.

SUMMARY

In the article there are analyzed the types of punishments for crimes that infringe the order of a court judgment fulfilment; determined the degree of the relevant infringements; established the grounding degrees of punishment scopes; studied the cases of exemption from criminal liability as well as exemption from punishment of persons who have committed crimes that infringe the court judgment fulfilment.

наук : 12.00.08 / О. М. Сокурєнко ; Класич. приват. ун-т. – Запоріжжя, 2010. – 20 с.

5. Головчук В.А. Кримінально-правова охорона порядку виконання судових рішень: дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.08 – кримінальне право та кримінологія; кримінально-виконавче право / Віталій Анатолійович Головчук. – Київ. – 2012 р. – 259 с.

6. Дементьев С. И. Построение уголовно-правовых санкций в виде лишения свободы / С. И. Дементьев. – Ростов: Изд-во Рост. ун-та, 1986. – 157 с.

7. Вирок Глумацького районного суду Івано-Франківської області від 03 серпня 2011 року. Справа № 1-091698/11 .: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: reyestr.court.gov.ua

8. Вирок Орджонікідзєвського районного суду міста Маріуполя Донецької області від 06 червня 2013 року. Справа №265/1714/13-к .: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: reyestr.court.gov.ua

9. Вирок Заліщицького районного суду Тернопільської області від 10 вересня 2013 року. Справа №597/985/13-к. : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: reyestr.court.gov.ua.